

Kicsoda Jézus Krisztus
– ahogyan János evangéliumának prológusa bemutatja

Jn 1,1-18

Kezdetben volt az Ige, és az Ige az Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben az Istennél. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik, és a sötétség nem fogadta be. Megjelent egy ember, akit Isten küldött, akinek a neve János. Ő tanúként jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, és hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, hanem tanúskodnia kellett a világosságról. Az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert, eljött volt a világba. A világban volt, és a világ általa lett, és a világ nem ismerte meg őt. A sajátjába jött, és az övéi nem fogadták be őt. Akik azonban befogadták, azoknak megadta azt a kiváltságot, hogy Isten gyermekei legyenek, azoknak, akik hisznek az ő nevében; akik nem vérből, nem test akaratából, sem férfi akaratából, hanem Istentől születtek. És az Ige testté lett, és közöttünk sátorozott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atyától való egyszülöttnek dicsőségét, telve kegyelemmel és igazság/valósággal. János bizonyosságot tesz róla, és azt hirdette, mondván: „Ez volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, előttem való lett, mert előbb volt, mint én.” Mert valamennyien az ő teljességéből kaptunk, és (pedig) kegyelmet kegyelemért. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság/valóság Jézus Krisztus által lett. Istent soha senki sem látta: az Atya kebelén lévő egyszülött Isten, az magyarázta el (őt).

¹Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος. ²Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν θεόν. ³Πάντα δι’ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν, ὃ γέγονεν. ⁴ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων· ⁵καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν. ⁶Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης· ⁷οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός, ἵνα πάντες πιστεύσωσιν δι’ αὐτοῦ. ⁸Οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ’ ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. ⁹Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. ¹⁰Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι’ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ᾔγνω. ¹¹Εἰς τὰ ἴδια ἦλθεν, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. ¹²Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ¹³οἱ οὐκ ἐξ αἱμάτων οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς ἀλλ’ ἐκ θεοῦ ἐγεννήθησαν. ¹⁴Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας· ¹⁵Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ κέκραγεν λέγων· οὗτος ἦν ὃν εἶπον· Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν. ¹⁶ὅτι ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος· ¹⁷ὅτι ὁ νόμος διὰ Μωυσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο. ¹⁸Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακεν πώποτε· μονογενὴς θεὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος ἐξηγήσατο.

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben az Istennél. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.

Ezekkel a felséges szavakkal kezdődik a „negyedik” evangélium. A „szeretett tanítvány” – vagyis az egyértelmű ógyházi tanúság szerint **János** (vö. Jn 19,26.35;21,24) – **nem a „kis Jézusról” beszél.** Evangéliumának a **prológusa** arról tesz bizonyosságot, hogy **kicsoda AZ, aki emberré lett!** Nem arról kezd beszámolni, hogy mi történt „az idő teljességében” (vö. Gal 4,4), hanem azt mutatja meg: ki (volt) valójában a **názáreti Jézus „minden idő előtt”** (vö. Niceai hitvallás!). Amikor **Krisztus személyének a titkáról** vallani kell, az emberi szó olyan gyatrának bizonyul (hiszen az idő fölöttiről is csak idői fogalmakkal tudunk szólni), és mégis kifejezheti a lényegét.

Az evangélium vége felé olvasunk arról: *Ezek pedig azért vannak megírva, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében* (Jn 20,31). János evangéliumának ez a csodálatos prológusa is **ezért van megírva.** Nem azért, hogy valami elvont dogmatikai tanítást adjon nekünk, hanem azért, mert **másképpen nem lehet életünk, csak vele,** aki a testté lett Ige: *Akié a Fiú, azé az élet, akiben pedig nincs az Isten Fia, az élet sincs meg abban* (1Jn 5,12).

A teremtéstörténethez, a Biblia legelső mondataihoz nyúl vissza János: *Kezdetben (בְּרֵאשִׁית – ἐν ἀρχῇ) teremtette Isten az eget és a földet. És a föld lett kietlen és puszta, és sötétség volt a mélység színén, és Isten Lelke lebegett a vizek felett. És mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság* (1Móz 1,1–3). **Isten kimondta az Ő tulajdon szavát:** így kezdett el lenni mindaz, ami lett. **Istenben, Istennél, Istenhez tartozóan** (πρὸς τὸν θεόν) **volt ez a teremtő,** mindeneket **összhangba rendező szó** (ὁ λόγος), és „amikor” **kimondta,** úgy és az által **kezdett lenni** mindaz, ami lett. Ő azonban, aki **az Isten szava: nem lett,** hanem **volt!** Számunkra is egyértelmű a **különbség** (éppúgy, mint a görög nyelvben) aközött, hogy „volt” (ἦν) és aközött, hogy „lett” (ἐγένετο, ill. γέγονεν). **Az Ige nem lett, ő volt; és Ő maga a kezdet!** Az Ószövetségben, Ézsaiás könyvében, JHVH / az ÚR kijelentéseként olvassuk: *Én vagyok az első, és az utolsó* (Ézs 44,6). Az Újszövetségben pedig Jézus Krisztusnak az önmagáról adott kijelentéseként találjuk: *Én vagyok az első és az utolsó* (Jel 1,17); *az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég* (Jel 22,13). **Vele kezdődik, és vele végződik minden.** Ezért **kikerülhetetlen** mindenki számára az a **Jézus, aki megjelent itt,** térben és időben, néhány évtizedig volt itt közvetlenül, az emberi történelemben, keresztre feszítve halt meg, de föl is támadott!

Ő **nem teremtmény,** még csak nem is „első teremtmény”. Belealázkodott a **teremtményi létformánkba megváltásunkért,** de lényének éppen az a titka, hogy **Ő a lényegében Isten.** Igen, jól fogalmazták meg az ógyházi atyák – a tévtanításokkal szemben – a hitvallást: **Jézus Krisztus egylényegű az Atyával.** Nem „egy isten” a sokféle „isten” között, hanem **az Istenből való Isten!** Ő volt kezdetben az Istennél: senki más és semmi más, csak Ő, **a teremtő Ige.**

Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.

Jézus nélkül nem lehet az embernek élete, és nélküle csak a sötétség foglyai lehetünk. Jézusban van **az élet értelme, titka, lehetősége** minden egyes ember

számára. Ennek éppen az az alapja, hogy minden általa lett, ami létrejött: ezért **mindenhez köze és joga van**, ami csak létezik égen és földön. Sokszor alapvetően hiányzik ennek a megértése, még magukat keresztyénnek valló emberek gondolkodásából is! *Mert benne teremtett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtett. Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn* – idézhetem Pál apostol bizonyágtételéből is (Kol 1,16.17). **Ő az élet igéje, és ő maga a világosság.** És minden más, teremtett világosság is ő általa lett. Ezt tántoríthatatlanul hinni nem elméleti kérdés, hanem életkérdés mindegyikünknek.

Mert itt nemcsak arról van szó, hogy emberek hogyan vallottak Jézusról, hanem arról, hogy **Jézus maga mit nyilatkoztatott ki magáról!** Ez az Ő abszolút, **feltétlen igénye, hogy benne az Isten** jelent meg! Ő maga mondja el: *ahogyan az Atyának élete van önmagában, úgy adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában* (Jn 5,26). Nekünk nincs önmagunkban életünk. Egyetlen teremtménynek sincs önmagában élete, hanem csak a Teremtőjétől függően. Akinek önmagában van élete, az a Teremtő! *Én és az Atya egy vagyunk* (Jn 10,30) – mondja Jézus. *És az az Atyának akarata, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát tisztelik. És aki nem tiszteli a Fiút, az Atyát sem tiszteli, aki őt elküldte* (Jn 5,23). Ezért **nem lehet Istent másképpen megismerni és imádni**, csak úgy, **ha imádom a Fiút.** *Aki pedig tagadja a Fiút, azé nem lehet az Atya sem* (1Jn 2,23). És ez az **antikrisztus lelke** (1Jn 4,3). Ahol tagadják az Úr Jézus istenségét, ott nem lehet igazi Krisztus-ismeret, nem lehet keresztyén hit, új élet és üdvösség.

A világosság a sötétségben fénylik, és a sötétség nem fogadta be.

A mondat első felében nem érzünk semmi különöset: **a világosság fénylik** – megszoktuk, hogy így van. Miért kell ezt kijelenteni? Ha pl. egy helyiségben sötét van, és meggyújtunk egy gyertyát: ott, ahol a gyertya lángja elkezd világítani, oszlik a sötétség. **A sötétségnek meg kell hátrálnia ott, ahol világítani kezd a fény.** Olyan egyszerű, de olyan óriási horderejű kijelentés ez mégis. Emberek, akik a sötétségben vagytok, Istentől elzárva, úgy jöttetek már a világra, és a halál árnyéka borul rátok, halljátok meg: a világosság fénylik! És ahova a világosság behatol, ott szünnie kell a sötétségnek!

Hogy van ez mégis, hogy *a sötétség nem fogadta be*? Nagyon érdekes itt az eredeti szó, kicsit eltér attól a másik hasonló szótól, amely azt fejezi ki néhány verssel később, hogy mit jelent befogadni az Úr Jézust, és hogy az *övéi nem fogadták be*. Itt egy olyan kifejezés áll (οὐ κατέλαβεν), ami inkább azt jelenti első renden, hogy **a világosságot a sötétség nem vette a hatalmába.** Igen, mert ahova a világosság behatol, ott nem maradhat a sötétség. A sötétség **nem foghatja le** a világosságot. Istennek értünk emberré lett Fiát, **a testté lett Igét kilökhette** magából a világ, végül **keresztre lehetett feszíteni, de a világosságot nem lehetett megsemmisíteni.** Enyészhetetlen élet erejénél fogva tört elő **a halálból is** újra Ő (vö. Zsid 7,16b).

Ugyanakkor az az értelem is valóban benne rejlik ebben a bizonyos szóban, hogy a sötétség **nem fogadta be**: a sötétség **be tud zárkózni** magába, és **kizárja a világosságot!**

Megjelent egy ember, akit Isten küldött, akinek a neve János. Ő tanúként jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, és hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, hanem tanúskodnia kellett a világosságról.

Egészen pontosan: „lett” (ἐγένετο!) egy ember, akit Isten küldött. Azokat küldi így az Úr, akik az Ő emberei, szolgálói „lettek”, elhívó szava által. A küldöttek sorában **Keresztelő János** olyan ember, aki különleges feladatra **küldetett el** (ἀπεσταλμένος) **Istentől**: azért, hogy **tanúskodjon** (μαρτυρήσει) **a világosságról!** Jézus maga mondja róla, hogy *ő az égő és világító fáklya volt, mégis csak egy ideig akartatok az ő világosságában ujjongani* (Jn 5,35). Olyanok az Istentől küldött emberek, mint a **meggyújtott** gyertyák, fáklyák, vagy mécsesek. A gyertyát, a fáklyát **el lehet oltani**. Keresztelő János kivégzésének a történetét is ismerjük. Hányszor és hányféle módon tették el láb alól a történelem során – és ma is a világ sok helyén – azokat, akik meggyújtott fáklyaként Jézus Krisztusra akarták irányítani a figyelmet. De **a világosságot nem lehet megsemmisíteni** akkor sem!

Mint ahogy a gyertya nem válogatja meg, hogy az egyiknek világít, a másiknak meg nem, így van ez azoknál is, akiket Isten küldött, hogy tanúskodjanak az igazi világosságról: **mindenki irányában szórják a fényt**. Ez a fény **nem az övék**. *Nem magunkat prédikáljuk, hanem Krisztus Jézust, az Urat* (2Kor 4,5) – írja erről a szolgálatról Pál apostol. Amikor vakbuzgó vallásosságából megtérítette őt az Úr, ezt mondta neki: *azzal küldelek el, hogy megnyisd a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; és az énbennem való hit által elnyerjék bűneik bocsánatát, és örökséget a megszenteltek között* (ApCsel 26,18).

A tanú feladatáról azért is beszél itt olyan erőteljesen János, hogy tisztázza: **Keresztelő János csak tanú volt**, nem ő volt a világosság. Akik valóban Isten emberei, azoknak az a dolguk, hogy **az igazi világosságra irányítsák a figyelmet**. Ennek pedig mindig az a **célja**, mindenki irányában, **hogy higgyenek** (πιστεύσωσιν)! Természetesen, a tanúskodás tekintetében **különleges küldetése volt Keresztelő Jánosnak**. Ezt **Jézus maga** kimondja, amikor arról beszél, hogy az asszonytól születettek között nem volt nagyobb nála (vö. Mt 11,10-11). És mégis, az útkészítő János még az Újszövetség küszöbénél áll. Még az Ószövetséghez tartozik. Ezért volt baj, amikor némelyek leragadtak Keresztelő Jánosnál. Az óegyházi hagyomány szerint **János** apostol **Efezusban** írta az evangéliumát. Efezusban történt az is, hogy korábban **Pál apostol Keresztelő János tanítványával** találkozott, akik nem ismerték még Jézus Krisztust, a bűnbocsánat új szövetségét és a Szentlélek ajándékát. Mit tett velük? Rámutatott nekik arra, hogy János a megtérés keresztségével keresztelt, és azt mondta, hogy *abban higgyenek, aki őutána jön, azaz Jézusban* (ApCsel 19,4)! Így lehetett és kellett a Keresztelő Jánostól eredő tanítást ismerő tanítványokat is **Jézushoz vezetni**. Fontos figyelmeztetés, hogy **nem szabad leragadni az emberi szolgánál**: nem ő a fény, csak tanúskodik róla!

Az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert, eljött volt a világba.

Ezt a mondatot nehéz pontosan lefordítani. Tulajdonképpen azt mondja az Igeről, az igazi világosságról, amely **valami módon megvilágosít minden embert**, hogy „**eljövő / eljövendő**” „**volt**” (folyamatosan!) **a világba** (Ἦν τὸ φῶς τὸ

ἀληθινὸν ὁ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον). Ezért iszonyú **tragédia**, amikor **az igazi világosságot kizárják az emberek** a szívükből, az életükből. Akik – mint teremtmények – az örök Igének, az igazi világosságnak a tulajdonai és csak vele lehet életük, így tudják mégis iszonyatosan véglegessé tenni a saját vesztüket azáltal, hogy **nem kell az**, akinek pedig **eleve köze és joga van az életünkhöz**.

A világban volt, és a világ általa lett, és a világ nem ismerte meg őt. A sajátjába jött, és az övéi nem fogadták be őt.

Amikor Jézus **megszületett**, már akkor sem jutott neki más ebben a világban, csak istálló, jászol, szalma, rongyok. Végül pedig az emberek – átokhalálra kárhoztatva – a **keresztre** feszítették. Újra és újra megmutatkozott, hogy Ő általában **nem kell a világnak**. **Miért** van ez így? Mert **félelmetes a sötétség igézete az emberiség fölött, a bűnesettől fogva**. *Olyanok lesztek, mint az Isten* – hazudta **az ősi kígyó** (1Móz 3,5), s bujtogat azóta is: nehogy már Isten mondja meg neked, hogy mi a jó, meg mi a rossz; neked kell azt tudnod és meghatároznod! **A Sátánnak sikerült rávennie az embert** arra, hogy – „függetlenül” magát Istentől – **önmagából és önmagának** akarjon élni. S milyen lett az ember ennek következtében? Egyáltalán nem olyan, mint az Isten, hanem olyan, mint az, aki elhitette és aki éppen az ember bűne által lett e világ fejedelme és e világ istene... Ő vakítja meg a hitetlen ember elméjét (vö. 2Kor 4,4), hogy az ne tudja fölfogni: kicsoda az Isten, és hogyan vár és hív vissza magához. Eközben az ördög **a világosság angyalának adja ki magát** (vö. 2Kor 11,14), s a sötétségbe jutott ember ezért a „spiritualitás”, a „lelki élet” forrását is folyton önmagában keresi, s önmagából kiindulva akar Isten dolgaiban is „szakértő” lenni...

Ezen a háttéren válik megdöbbenően érthetővé, hogy Jézus Krisztus – az Atyától kapott küldetését betöltve – nem az elvetemült bűnözőknek mondja, hanem a választott nép, Izrael vallási vezetőinek: *Ti az ördög atyától valók vagytok* (Jn 8,44). Lám, nem kell ahhoz e világ fogalmai szerint is cégéres bűnösnek lenni, hogy Isten előtt ez legyen a minősítésünk. De éppen ebbe a **romlott állapotunkba zendül bele a szabadítás evangéliuma**: *azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa* (1Jn 3,8b)! Akkor viszont **miért** ragaszkodik az ember az ördög munkáihoz, miért nem kell a Világosság, akit elküldött az Atya, hogy Megváltónk legyen? Krisztusban hívó emberként és lelkipásztorként is tapasztalom, hogy sokan mindent könnyebben „bevesznek”, mint az evangéliumot. A megváltás evangéliuma ugyanis **leleplezi az embert**, és **lerontja minden saját dicsekvését**. Istentől elszakadt állapotunkban mi viszont **mániákusan vágyunk a dicsőségre**: legyen valamim, amit fölmutathatok! Az én eszmém, az én igazam, az én vallásom, az én eredményem, az én sikerem, az én erőm, engem ismerjenek el... Tragikus ez a magunkba csavarodottság! S amikor végre jön a Világosság, hogy megvilágosítson, és megszabadítson, önkéntelenül az az ember reakciója, hogy bezárkózzon, elbújjon a fény elől, mint a pincebogár!

Az ördög, aki embergyilkos és hazug, a sötétségben „lidércfényeket” is vetít az ember elé, **szabadságot és megismerést ígérve** neki a misztikában, pogány gyökerű, démonikus meditációs technikákban, jóslatokban és mágikus praktikákban! **Hazugságaival behálózza, és Isten igéjétől elzárva „sötétzárkába” falazza be az embert**. Annyian iszonyú kényszerek alatt gyötrődnek ennek a következtében. **Hallják**

az evangéliumot, és nem tudnak hinni, mert hamis okoskodások és démonikus kényszerek falai zárják el a szívüket a Világosságtól. Elszorul a szívem, ha ilyen hallok valakitől pl., hogy ez, vagy az „nem illik bele” az ő Jézus-képébe. Nem az számít, hogy „milyen az én Jézus-képem”, hanem az igazi Jézust kell megismernem! Úgy, ahogyan *Luther* tudott vallani róla pl. a Kiskátéban: „*az Atyától öröktől fogva született, valóságos Isten és a Szűz Máriától született valóságos ember – az én Uram, aki engem, elveszett és megítélt („verdammpten”) embert megváltott*”. Amikor **Urunk** kijelenti, hogy *úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen* (Jn 3,16), ezután kénytelen mégis arról szólni, hogy aki viszont nem hitt neki, az már elítéltetett. S mi ez az ítélet? Az, hogy a *világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak voltak* (Jn 3,19).

Mindnyájunknak **szükségünk van a világosságra**, hogy ne maradjunk a sötétség hatalmában, mint a Sátán megkötözöttei és önmagunkba becsavarodott elveszettek. És mégis: **mennyien nem fogadták be Őt azok közül sem, akik pedig emlegetik!** Lehet, hogy olvassák a Bibliát, rendszeres igehallgatók, ismerik, talán hirdetik is Őt, és mégsem az övéi! Bárcsak ezen a konferencián is Ő maga cselekedne sokakkal közöttünk *Lelke által úgy, hogy leomoljanak az Isten ismerete ellen emelt magaslatok és fedezékek* (vö. 2Kor 10,3-5), és szűnjön a bujkálás. Miért kellene a sötétségbe bezárkózni, amikor eljött a világosság?!

Az igazi világosság, a testté lett örök Ige, **személyesen akarja önmagát ajándékozni mindegyikünknek**, hogy életünk legyen, és a világosságban járjunk, ne botorkáljunk a sötétségben! A sötétségben botorkáló ember nem tudja, hogy hova megy. Ő, de sok ember nem tudja, hogy a kárhozatba megy Jézus nélkül, a szívét bezárva előtte. Jézus figyelmeztet: *amíg nálatok van a világosság, addig járjatok a világosságban, hogy a sötétség rátok ne boruljon* (Jn 12,35).

Ő, aki az igazi világosság, megsemmisíthetetlen. **Az ő tiszta fénye és örök világossága fog győzni mindenben!** Hát miért bújnál a sötétségbe? Bárcsak mindegyikünknek kellene az igazi világosság, hogy a szívünkben ragyogjon, és az életünkben elősugározzon. Annyiszor énekeljük a gyönyörű éneket, de vegyük komolyan: „Tisztíts meg teljesen, szentelj meg, hadd legyen fényedből fénysugár az életem, míg a homályon át a lelkem otthonát, világosságodat elérhetem” (389. é. 4. v.). Így érkezünk meg ahhoz a kijelentéshez, ami szétrepesztheti az örömtől a szívünket, ha már ismerjük azt, hogy **mit jelent befogadni Őt.**

Akik azonban befogadták, azoknak megadta azt a kiváltságot, hogy Isten gyermekei legyenek, azoknak, akik hisznek az ő nevében; akik nem vérből, nem test akaratából, sem férfi akaratából, hanem Istentől születtek.

Akik mégis befogadták Jézust, a Világosságot, **kevesen** voltak és vannak mindig. De róluk azt állapítja meg az ige, hogy *Istentől születtek*. Ha a többség inkább menekül is a Világosság elől, jaj, te ne tedd! Ne bújj se vallásos önigazság, se egyebek mögé, amikkel próbálsz elhallgattatni a lelkiismereted háborgását. **Isten mindig a lelkiismeretünkben keres**, ott szólít meg. Az Úr „*az ajtón keresztül*” akar bejönni (vö. Jn 10,1-5), nem hátulról kíván besurranni és megcsalni bennünket, mint a Sátán. **A szívünk ajtaján zörget** (vö. Jel 3,20). Meghallottad-e és befogadtad-e már Őt?

Ezt a kérdést, hogy **befogadtad-e** Jézus Krisztust, az örök Igét, az Isten Fiát, a te Megváltódat, nem lehet elhárítani azzal: „hát én mindig hittem; és a szüleim is, meg a nagyszüleim is mindig jártak templomba”. Ha a szüleidnek, vagy dédszüleidnek volt élő hite, az téged még nem tesz az Isten gyermekévé. **A keresztség sem tesz automatikusan Isten gyermekévé**, noha Isten kegyelme kínálatik föl benne („per baptismum offeratur gratia Dei” – Ágostai Hitvallás, IX. cikk)! Ezt szoktuk olyan egyszerűen mondani, hogy „Istennek nincsenek unokái, csak gyermekei”! Nem elég tudni Jézusról és elvileg hinni a helyes tanítást, az még nem jelenti azt, hogy a **tiéd** a bűnbocsánat, az élet és az üdvösség!

Annak **mindig története van**, ha valaki **befogadta Őt** (ἔλαβον – aoristos!). Ahol és amikor valaki megnyithatja az **Úr Jézus** előtt a szívét, az mindig úgy történik, mint Lídia esetében Filippiben, hogy *az Úr megnyitotta a szívét* (ApCsel 16,14). Mindenkinél **más és más a módja, de a lényege azonos**. És aki befogadta az Úr Jézust, az azt éli át, hogy **Ő** valóban **fölszabadít a bűnöm terhe** alól, lelkiismeretemnek az **Isten ítéletétől való félelmetes szorongása** alól, és kiragad a **Sátán markából**. Lehet, hogy fel sem fogja rögtön igazán az ember, hogy mi történt vele... De azt is melyikünk fogta föl azonnal, amikor megszülettünk erre a világra?! Az élet azonban megmutatkozik: **vannak életjelei**, növekedik, táplálékra és gondozásra van szüksége, s egyre tudatosabbá válik. Isten családjában is örülnek minden új születésnek...

Jézus – akinek a neve Szabadító! (ψῆιη? – az ÚR a szabadítás / üdvösség) – **hatalmat / fölhatalmazást** (ἐξουσίαν) ad azoknak, akik Őbenne, az ő „nevében” – vagyis lényében – hisznek, hogy **Isten gyermekei** (τέκνα θεοῦ) legyenek. Testi születés ugyanis nem visz az Isten országába! Külön kihangsúlyozza János itt is azt, amit az evangélium harmadik fejezetében **az Úr Jézus tulajdon szavaiként** jegyzett föl: *Ami testtől született, test az, ami Lélektől született, az lélek. Ne csodáld, hogy ezt mondtam neked, szükség néktek újonnan születnetek* (Jn 3,6–7). Isten gyermekei **nem vérből, nem test akaratából, sem férfi akaratából** származnak. Nem is emberi módszerekből, retorikából, vagy hatásvadász fogások alkalmazásából születik **az új élet**, hanem **mindig csak Istentől!**

Azok Isten gyermekei, akik **Istentől / Istenből** (ἐκ θεοῦ ἐγεννήθησαν), az ő Lelkétől **születtek újonnan**. Mint ahogy a megtérő tékozló fiú atyja mondja: *Ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott* (Lk 15,24). **Isten gyermeke** vagy-e már valóban? Kikerülhetetlen ez a kérdés mindegyikünk számára: **Tiéd-e már a Fiú**, az a Jézus, aki az **Istenből való Isten**, aki a **testté lett örök Ige**?!

És az Ige testté lett, és közöttünk sátorozott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atyától való egyszülöttnek dicsőségét, telve kegyelemmel és valósággal.

Testté lett!

Mit jelent ez, hogy testté/„hússá” lett (σὰρξ ἐγένετο)? Az örökkévaló Ige – az Isten Fia – nem egy kirándulást tenni jött ebbe a világba, hanem **a bűn következményeit hordozó létünkbe üresítette bele magát**. Éspedig azért, hogy **Ő**, mint aki **testvérünké lett, magára vegye a bűneinket Isten előtt**. *Ami lehetetlen volt a törvénynek*, – mert Isten törvénye csak elítélhet bennünket, nem tud javítani rajtunk –, *azt tette meg Isten, amikor elküldte Fiát a bűn testének hasonlatosságában*, (ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας) **és a bűnért, és kárhoztatta a bűnt a testben** (Rm

8,3). Amit oly **tömören** fejez ki alapigénkben **János** apostol, azt mondja ki ebben az előbb idézett mondatban annyira **szabatosan Pál** apostol.

Miért kellett tehát testté lennie? Azért, hogy mi – Őt befogadva – **az Isten gyermekei lehessünk őáltala!** Elveszettekéből, a bűn rabjaiból – akik „az ördög atyától valókká” züllöttek (vö. Jn 8,44) – az Isten gyermekei... A Zsidókhöz írt levélben olyan szépségesen olvassuk ezt: *Mivel a gyermekek test és vér – vér és hús – részesei, ezért ő maga is hasonlatosképpen részesévé lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse – tönkreverje, érvénytelenítse – azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt; és megszabadítsa azokat, akik a halál félelme miatt egész életükben rabok voltak* (Zsid 2,14-15 és vö. 1Jn 3,8b!). Ezért kellett testté lennie.

Az ördög hatalmát, igézetét is csak úgy törhette meg, hogy elfordította rólunk az Isten ítéletét! Merthogy az ember a sötétség hatalmában van: ez a bűnnek önmagában rejlő büntetése. És ennek is igazán az az oka, hogy **Isten – szentségében – haragjával kénytelen felelni** az ember önzésére, énközpontúságára, arra, hogy mi a magunkéi akarunk lenni. Holott Ő, az élő Isten – örök Igéje, egyszülött Fia által – a vele való kapcsolatra teremtett minket, és így tart számon, és így kér számon. **Az evangélium igazi megértéséhez**, hogy ti. miért kellett „az ember gyarló testébe” öltöznie az örök Igének (vö. 154. é., 2.v.), csak onnét vezet az út, hogy **„haragot, átkot érdemeltem, és Isten megkegyelmezett”** (vö. 327. é., 2.v.).¹

A testté lett Ige **maga szól így: Én vagyok az út, az igazság és az élet, és senki sem megy az Atyához, csakis énáltalam** (Jn 14,6). És ígéri, hogy **aki őhozzá jön, azt ő semmiképpen ki nem dobja** (vö. Jn 6,37), el nem zavarja, hanem magához fogadja! (*Luthernél* is megvan a története annak, hogy vergődéséből hogyan találhatott oda a kegyelmes Istenhez, mert megtaláltatta magát vele Krisztusban.) S aki így megtalálta őt, akinek Krisztus lett az életelemévé, hit által, annak nincsen immár semmi kárhozhatása (vö. Rm 8,1).

Közöttünk sátorozott, és láttuk az ő dicsőségét!

Az eredeti szó valóban ez, hogy „sátorozott” (ἐσκήνωσεν): kifejezi azt az **ideiglenességet**, azt a rövid időtartamot, amit itt a földön emberként töltött Jézus. Ő, a bűntelen, szolgálai formában, ebbe az emberi sémába beleüresítve és bealázva magát, *volt engedelmes mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig* (Fil 2,8). A görög szóban áthallatszik azonban a késői zsidóság „sekina” szava is (a héber כִּשְׂמָה gyökből): **Isten fenséges jelenléte, lakozása** szentélyében, ill. népe között (amint ez ígéretként található pl. Zak 2,10-ben)! Jézusban *a templomnál nagyobb van itt* (Mt 12,6)!

¹ Pál apostol is megmutatja ezt a Római levelében! Levele elején megzendíti az egész iratot átfogó hatalmas mondanivalót: *nem szégyellem az evangéliumot, mert Isten hatalma az minden hívőnek üdvösségére...; mert az Isten igazsága nyilatkoztatatik ki abban, hitből hitbe* (Róm 1,16-17). És rögtön ezután azzal kezd bele a kifejtésbe: *Isten haragja nyilatkoztatatik ki* (ἀποκαλύπτεται) *ugyanis a mennyből az emberek minden istentelensége és gonoszsága ellen, akik gonoszsággal feltartóztatják az igazságot* (Róm 1,18). A Galáciai levelében ezt írja Jézus Krisztusról Pál: *amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, a törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltsa* (Gal 4,4-5). Hogyan? Azt is leírja: *Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén értünk* (Gal 3,13). A Korinthusi második levelében meg így hív az Istennel való megbékélésre az apostol: *béküljétek meg az Istennel; azt, aki bünt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi az Isten igazsága* (δικαιοσύνη θεοῦ) *legyünk őbenne* (2Kor5,20–21). Vagyis rendbe jöhessünk az Istennel, helyreálljon a kapcsolatunk, úgy, hogy bocsánatot kapunk Jézus véérért, áldozatáért. Más út nincs az Istenhez! Erről profétált már az Ézsaiás 53., és ezt visszhangozza Péter apostol is ezekben a mondatokban: *Ő nem tett bünt, álnokság nem hagyta el a száját. ... A mi bűneinket ő maga vitte fel testében a fára, hogy mi a bűnöknek meghalva, az igazságnak éljünk* (1Pt 2,22.24).

János **személyes tanúja** a testté lett Igének, a megváltó Krisztusnak, az Isten Fiának, a szabadítónak. **Többes szám első személyben** mondja ezt mégis, mert minden egyes hívő, aki befogadta az Úr Jézust, és élő kapcsolatba került vele, az egyben tagjává válik az Isten gyermekei közösségének. Ez a többes szám 1. személy a hit megvallásának, a konfesszióknak a „nyelvtani formája”. *Mi láttuk, és bizonysgot teszünk róla*, írja másutt is János (1Jn 1,2; 4,14). És együtt tanúskodik vele Péter: *Nem kieszt meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének* (2Pt 1,16). Ők a testben megjelent Ige közvetlen szemtanúi voltak. Viszont annyian mások is szemtanúk voltak akkor, és mégsem látták meg, hogy kicsoda Jézus! **A hit látása** kell ahhoz, hogy lássam, kicsoda Ő! **Az Úr Jézus előtt töredelemben megnyíló szívnek** az új látása ez: **ami maga is ajándék**.

Ők **vele járhattak és hallhatták** Jézus szavát. Annyi mindent nem értettek, de lényének kisugárzása meggyőzte őket arról: Isten dicsősége – vagyis jelenlétének manifesztálódása – válik Jézusban megfoghatóvá, érzékelhetővé! Láthatták a csodáit, és részesei lehettek annak, amit cselekszik, és – ezzel együtt – részesei lehettek a Jézus körül növekvő feszültségnek is... Aztán éppen János az egyetlen, aki a szétfutott tanítványok közül **ott van a kereszt alatt** (Jn 19,26.35). **Látta meghalni Jézust!** Ez is benne rejlik abban, amikor arról vall, hogy *megláttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal* (Jn 1,14). Éppen **abban láthatták meg ezt a dicsőséget** (δόξαν), **ahogyan meghalt**, s aztán **ahogyan megjelent nekik, mint Feltámadott**, s megmutatta nekik **megdicsőült testén is a sebeit**, a szegek helyét... Békességét ajándékozta nekik és a nagy küldetést, hogy másokkal is megláttassák **az Atya egyszülöttének** dicsőségét. Nemzedékek láncolatán keresztül így jut el hozzánk is – az első tanúk tanúságtételén keresztül – Krisztus világossága, a bűnbocsánat megelevenítő hatalma, a kegyelem és az igazság ereje. Azért, hogy mi is lássuk őt, úgy, ahogy maga az Úr Jézus beszélt erről: *Nem azért szállottam alá a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem hogy annak akaratát, aki elküldött engem. És az Atyának az az akarat, hogy mindenkinek, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen. És én feltámasztom őt az utolsó napon* (Jn 6,38–40).

Az Atya Egyszülöttje ő, telve kegyelemmel és igazsággal!

János apostol vallomása arról szól, hogy a testté lett Igét úgy ismertük meg, mint aki **az Atyától való egyszülött** (μονογενοῦς παρὰ πατρός): a páratlan, akinek a lénye fölfoghatatlan. Egészen **más, mint mi**, és mégis hozzánk hasonlóvá lett, értünk. Túláradó szeretet és hűség jellemzi: hadd idézzem a „kegyelem és igazság” szavaknak az ószövetségi megfelelőit a mai magyar bibliafordításainkból. **Szeretet és hűség** (תְּהִלָּה וְדֶבֶר) = **kegyelem és igazság** (ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια). Nem látszat, hanem **valóság**, ahogyan az Isten **Atyaként** (itt fordul elő elsőnek Jn-ban ez a szó!) mutatja meg nekünk önmagát az ő Fiában, a kegyelemmel és igazsággal **teljes** Jézusban.

János bizonysgot tesz róla, és azt hirdette, mondván: „Ez volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, előttem való lett, mert előbb volt, mint én.”

A „szeretett tanítvány” evangéliumának még ebben az első fejezetében olvashatunk arról is: milyen volt az első találkozásuk Jézussal. Nem véletlenül

emlegeti föl az apostol **Keresztelő János** szolgálatát. Ebben ott van a helyreigazítás is: **tévednek azok, akik elakadnak** az útkészítő személyénél! A Keresztelő nem azért lépett föl, hogy benne higgyenek, hanem hogy általa higgyenek az igazi világosságban. Az apostol is **eredetileg Keresztelő János tanítványi körébe** tartozott. Onnan indult, és pedig az útkészítőnek erre a bizonyágtételére: *Íme, az Isten Báránya, aki elhordozza a világ bűnét* (Jn 1,29; 1,36). S akkor Andrással együtt Jézus nyomába szegődtek...

Az a tanítvány, aki egykor Keresztelő János igehirdetése nyomán indult el, és lett Jézus Krisztusé, azt mondja: *János bizonyágot tesz róla, és azt hirdette: ez volt az, akiről megmondtam: aki utánam jön, megelőzött engem, mert előbb volt, mint én* (Jn 1,15). Olyan különös itt is az eredeti szöveg kifejezőmódja: *János bizonyágot tesz* (μαρτυρεῖ). Amikor János apostol ezt leírja, akkor már talán hatvan éve, hogy kivégezték Keresztelő Jánost. Mégis **jelen időben mondja, hogy bizonyágot tesz**. És aztán jön az a kifejezés – idézve János bizonyágtételét –, hogy ezt hirdette, és ez valami **végérvényes, amit hirdetett** (κέρραγεν). Jézusra mutat a Keresztelő: *aki előbb volt, mint én. Keresztelő János rég meghalt, és mégis a jelenben érvényes és hat a bizonyágtétele, amelyet végérvényesen kimondott Jézusról.²*

Nem tudjuk egész pontosan megkülönböztetni a 15. verstől a 18. versig terjedő igeszakaszban, hogy meddig tart Keresztelő János tanúságtétele, és honnan kezdődik már János apostolé. Egybefonódik, és érthetjük úgy, hogy Keresztelő János is erről tanúskodott és tanúskodik már, Jézusra mutatva: *mert valamennyien az ő teljességéből kaptunk, és pedig kegyelmet, kegyelemre*. De igazán azoknak ragyogott föl ez, akik Jézushoz csatlakozva hallhatták, láthatták Őt, s akiknek megnyílhatott a szívük úgy, ahogy Jézus maga mondja: *Aki engem látott, látta az Atyát* (Jn 14,9).

Mert valamennyien az ő teljességéből kaptunk, és(pedig) kegyelmet kegyelemért.

Kegyelmet kegyelemért: az eredeti szöveg ezt mondja (nem csupán annyit: *kegyelmet, kegyelemre*). A **kegyelmet nem lehet másért kapni, csak kegyelemért** (χάριν ἀντὶ χάριτος)! Ez a kegyelem természete. Isten kegyelmes szeretetének **egyetlen oka az, hogy ilyen az Isten;** hogy szeret az Isten. **Bennünk semmi oka** nincs ennek, minden oka csakis őbenne, magában az Istenben van: csak Jézus lényének túlcorduló teljességéből kaphatjuk meg. Nincs érdem, nincs fizetség, nincs teljesítmény; kegyelmet csak kegyelemért lehet kapni! Mi mindent lehet egy-egy részletben fölfedezni, amikor Isten Szentlelkének a fénycsóvjára ráhull!

Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által lett.

Igen, az evangélium kapcsán szót kell ejteni a törvényről. **A törvény: adatott!** Mózes által, tehát emberi közvetítő által kapta Izráel népe, mint kőtáblákba vésett rendelkezést. De az **nem adott megoldást** az embernek. Ahol hívő élet volt, van és lesz, az mindig kegyelemből fakadt, a Krisztus születése előtt élt és az URat szolgáló

² Így van ez mindig azoknak a bizonyágtételével, akik Jézus Krisztusra mutatnak. Valamit belekiáltottak a saját koruk, kortársaik fülébe, életébe Jézus Krisztusról. S ami akkor eleven bizonyágtételként behatolt a kortársak életébe, az a későbbi korok emberéhez is jelen idejüként érhet el, amikor találkoznak vele. Rég elporladt, előttünk járt Krisztus-hívőknek a bizonyágtétele érvényes és elér bennünket a jelenben, és az Úr szól azon keresztül hozzánk!

emberek életében is. Amikor Isten odavezette Izráel fiait a Sínai-hegyhez, és hirdettette nekik Mózes által, *hogyha hallgatván hallgattok szavamra, ti lesztek valamennyi nép közül az enyéim, mert enyém az egész föld* (2Móz 19,5), akkor **a nép nem értette meg, hogy milyen bensőséges kapcsolatot kínál magával nekik az Isten.** És a cselekedeteik alapjára álltak: *Megtesszük mindazt, amit az ÚR mondott* (2Móz 19,8). Ezért kapták a törvényt a hegy rengése és füstölgése közepette, félelmetes kísérő jelenségek közepette. Ha az ember a cselekedetek alapjára áll, kapja a törvényt. A törvény megmondja, hogy hogyan cselekedj és mit ne tégy: és amint érintkezésbe kerül az ember életével, kiderül, hogy javíthatatlan és csalárd az ember szíve, lelkileg halott, s **a törvényből ezért csak a bűn ismerete meg az ítélet származhat.**

Mózes azonban – Isten megbízásából – maga is beszélt a kegyelemről, amely az egyedüli alapja lehet az Istennel való kapcsolat helyreállításának. Amikor a választott ószövetségi néppel szeretné megértetni az Isten, hogy szereti őket, akkor hangzanak el ezek a mondatok: *Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az ÚR, mintha valamennyi nép közt a legnagyobbak volnátok, hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép közt, hanem azért, mert szeret benneteket az ÚR, és megtartja azt az esküt, amelyet atyáitoknak tett. Ezért hozott ki benneteket az ÚR erős kézzel, és ezért váltott ki a szolgaság házából* (5Móz 7,7–8). Figyeljünk ebben a hosszú mondatban arra: Miért szeret? Nem azért, mert méltóak volnánk rá. **Szeret, mert szeret!** Szeretetének, kegyelmének nincs más indoka.

A megmentő, új és örök életet adó **kegyelem Jézus Krisztus által lett:** és így lehet Atyánk az Isten! **A kegyelem lett** (ἐγένετο): az eredeti szöveg ezt fejezi ki egész pontosan. Nemcsak megjelent, hanem lett. Mert **történnie kellett valaminek** ahhoz, hogy lehessen számunkra kegyelem. Igen, annak kellett történnie, hogy Jézus halálában a mi **megváltásunk elvégeztessék**, és mi hit által benne rejtőzhessünk el. Így lett a kegyelem! Ezért olvassuk a Jn 3,16-ban is így az ígét: *Úgy szerette* (ἠγάπησεν) *Isten a világot...!* Miért van ott ez a múlt idő? Az eredeti szöveg megmutatja, hogy ez a görög aoristos, amely ennek a szeretetnek az esemény-jellegét fejezi ki. Az **Isten szeretete eseményé lett,** és így **lett valóság.**

Istent soha senki nem látta, az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.

Mennyiszer talákoztunk azzal, hogy megpróbálták minket „leszerelni”, mint hívő embereket, azzal a kérdéssel: „Láttad az Istent?” Nem láttam. Soha, senki sem látta. **Istent nem láthatta senki közvetlenül az Ő dicsőségében, mert nem bírta volna ki.** Mózesnek maga az ÚR mondja: *Elvonultatom előtted egész fenségemet – jóságomat –, ... a kőszikla hasadékába állítalak, és kezemmel betakarlak, ... és megláthatsz hátulról, mert orcámat senki sem láthatja meg* (vö. 2Móz 33,19-23).

Istent soha, senki sem látta, és **mégis meg lehet ismerni.** Isten maga tett arról Jézus emberré létezésében, hogy megismerhessük, és vehessünk abból a teljességből, amelyből élnünk lehet. Hadd használjak egy furcsa képet: Ha itt egy magas feszültségű vezeték lenne, és annak a közvetlen közelébe kerülnénk, mi történne akkor? Égés, halál! De a magas feszültségű vezetékekből transzformálva: az elektromos áram használhatóvá lesz. A modern ember számára a mindennapi élet szinte elengedhetetlen része az elektromosság így. Furcsa kép ez talán, de valamit

kifejez abból, hogy Isten az Ő istenségének és végtelen **jóságának** – számunkra kibírhatatlan – **szentség- és szeretetfeszültségét transzformálta hozzánk Jézusban**. És úgy ad kijelentést önmagáról a Fiúban, hogy az számunkra ne csak kibírható legyen, hanem éltesen: „működtesse” az életünket, hogy az valóban élet legyen. A mondat folytatása éppen erről szól.

Istennek minden önmagáról adott kijelentése, amiben elmagyarázta (ἐξηγήσατο) nekünk, hogy **kicsoda Ő, és mit akar: a Fiúban történt! A Fiú inkarnációja előtt is!** A Fiút ismerhetjük fel azokban a titokzatos ószövetségi történetekben is, ahol **JHVH „angyala” = hírnöke** az, aki megjelent. **Mózesnek is ő jelent meg** az égő csipkebokorban (2Móz 3,2): a Mal’ak JHVH (מַלְאָכִי יְהוָה)! S aztán kiderül, hogy ez maga az **ÚR: maga az ÚR szól ebben a Hírnökben**.³ Isten az embernek minden kijelentését a Fiú által adta, akit itt – mily páratlan mondat ez! – így nevez János (a legrégebb, az eredetihez időben is legközelebb álló kéziratokban így maradt ránk a görög szövegekben): *az egyszülött Isten* (μονογενὴς θεός)!

Az Úr Jézus pontosan az égő csipkebokorra és a Mózesrel ott történetekre emlékezteti a vele vitatkozó, vallásos hallgatóit, amikor azt mondja: *Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok* (Jn 8,58). **Az örök „vagyok”, a folyamatos, az idő fölötti, a teremtés fölötti „vagyok”, az Atyával egylényegű Fiú Ő: az Atya kebelén lévő egyszülött Isten!** Igen, csak Őáltalán ismerhetjük meg, hogy kicsoda az Isten. Akik befogadták az Úr Jézus Krisztust, mint megváltójukat, akik kegyelmet találtak az Istennél a Fiú áldozatáért, azoknak a Szentlélek – a Krisztus Lelke – kiáltja a szívében Isten felé: *Abbá, Atyám* (Rm 8,15)! Atyádnak ismered-e már a szent és mindenható Istent? Csak a gyermek ismerheti Atyjának! És hogyan lehetünk Isten gyermekei? Csak, ha befogadjuk a drága Fiút, aki megváltásunkért jött el, az Atyától elküldve, bűn testének hasonlatosságában, hogy elhordozza a mi bűneink miatti kárhozzátást, a fölfoghatatlan büntetést. Mi így, és ezért békülhetünk meg az Istennel! Jézust kell ismerni ahhoz, hogy Atyának ismerhessem az Istent. **Csak annak Atyja az Isten, akinek Urává lett Jézus! Csak az imádja az Atyát lélekben és igazságban, aki imádja a Fiút, a testté lett Igét!** (Vö. Jn 4,24-26; 5,23.)

Nem láttuk az Istent, nem is láthatjuk még, mégis Atyánknak ismerhetjük: akik megnyíló szívvel megismertük Jézust, mint megváltó Urunkat! **A reménységünk beteljesedésének ígérete** pedig ott található a Biblia utolsó lapjain, ahol arról olvashatunk, hogy a mennyei Jeruzsálemben – ahol nem lesz többé átok a városon – *szolgái imádják őt* (Jel 22,3): az élő Istent, az Atyát a Fiúval. *És látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon* (Jel 22,4). Bárcsak mind ott lehetnénk majd, ahol az élet vize árad az Isten és a Bárány trónusából! Mert **ezért lett testté az örök Ige!** Ámen.

Adámi László

evangélikus lelkipásztor
Nyíregyháza

³ *Justinus Martyr* (†165 k.) mutatott rá – éppen a Jézust elutasító zsidósággal szemben – arra, hogy ezekben a történetekben – ahol az ÚR „angyala”, az ÚR hírnöke úgy jelenik meg, hogy benne maga az ÚR szól – nem egy teremtett angyallal van dolgunk, hanem Istennek emberré leendő Fia jelent meg, és adott kinyilatkoztatást!